

Arrest

nr. 102 717 van 13 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 16 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, haar ter kennis gebracht op 8 juni 2012 en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) , haar eveneens ter kennis gebracht op 8 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2011 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 13 december 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Tegen deze beslissing werd

door verzoekster een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 28 maart 2012 werd het beroep tegen de beslissing van 13 december 2011 verworpen door de Raad bij arrest nr. 78 205.

Inmiddels diende verzoekster op 16 januari 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster diende op 2 mei 2012 een aanvulling in op de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en voor Maatschappelijke integratie om de aanvraag van 16 januari 2012 aangevuld op 2 mei 2012 onontvankelijk te verklaren. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

«Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.01.2012 en van 02.05.2012 bij onze diensten werden ingediend door:

M., E. (R.R.:[…]) geboren te S. op [...]

+ echtgenoot S., M., geboren te G. P. op [...]

+ minderjarige kinderen: S., A., geboren te S. op [...]

M., M., geboren te D. op [...]

Nationaliteit: M.

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.05.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke Integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Tevens werd aan verzoekster op 8 juni 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

«In uitvoering van de beslissing van 16 mei 2012 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie wordt aan M. E.

geboren te S., op [...]

van M. nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 7 juli 2012 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten; evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7 al 1,1° van de wet van 15/12/1980) Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidt erop dat artikel 39/69 van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid voorschrijft dat het verzoekschrift “*een uiteenzetting van de feiten en de middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen (artikel 39/69, § 1, 4° van de vreemdelingenwet). De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Verzoekster ontplooit geen enkel middel ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar ter kennis werd gebracht op 8 juni 2012. Derhalve is het beroep in zoverre het gericht is tegen de voormelde beslissing niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel, bestaande uit twee onderdelen, enerzijds de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aan, en anderzijds een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. ”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is. Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus (in) de bestuurde in staat te stellen de beslissing feitelijk en rechtelijk te begrijpen.

De formele motiveringsplicht impliceert echter geenszins dat het bestuur in zijn motivering naar elk feitelijk en juridisch detail uit het administratief dossier van betrokkene dient te verwijzen. Het bestuur moet in zijn besluit de feitelijke en juridische motieven vermelden die aan zijn besluit ten grondslag liggen maar moet niet opnieuw het gehele bewijs voeren dat aan de grondslag van zijn besluit ligt. Indien men het voorwerp van de formele motiveringsplicht te extensief interpreteert dan zou er à la limite geen onderscheid meer bestaan tussen het administratief dossier van betrokkene - dat natuurlijk wel elk feitelijk en juridisch detail bevat - en het besluit zelf, wat uiteraard een absurde redenering is. Een te extensief geïnterpreteerde formele motiveringsplicht gaat in die zin tegen de geest zelf in van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - de bestuurde zou immers het bos niet meer door de bomen zien en al helemaal niets meer begrijpen van de motieven van het bestuur bij het nemen van de beslissing.

Er kan ter zake verwezen worden naar vaste rechtspraak van Uw Raad.

Cf. in die zin ook OPDEBEEK en COOLSAET

Een beknopte, maar duidelijke weergave van de motieven in de beslissing zelf volstaat; lange uitweiding(en) zijn niet noodzakelijk vereist. Zeker bij een gebonden bevoegdheid kan een beknopte motivering volstaan. De gegevens waarop de beslissing steunt moet(en) worden vermeld, maar niet gedetailleerd. De verplichting tot formele motivering mag men immers niet verwarren met het bewijs van de feiten. De uitdrukkelijke motivering komt dus niet in de plaats van het dossier, maar moet wel berusten op de gegevens van het dossier die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing.

De verwerende partij stelt dat het verzoekschrift tot regularisatie van verzoekende partij onontvankelijk is omdat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De ingeroepen elementen in het medisch certificaat zouden niet levensbedreigend zijn ; de gezondheidstoestand van de verzoekende partij zou niet kritiek zijn.

"Artikel 9ter §3-4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van arts-adviseur d.d. 14/05/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). "

In het medisch advies van de Arts-adviseur dokter L. valt te lezen:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn (sic) aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.01.2012.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit de standaard medische getuigschriften dd 16.04.2012, 09.01.2012 en 01.06.2011 blijkt dat de aangehaalde psychische problematiek niet van aard is een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel»

De bestreden beslissing en het medisch advies van de arts-adviseur handelen voortdurend over 'de ziekte'. Nergens wordt in bovenstaande beslissing ook maar één woord gerept over de effectieve aandoeningen van de verzoekende partij zoals de arteriële hypertensie, hypothyrecidie, diabetes type II, de angstaanvallen, slapeloosheid of depressie zoals omschreven in het verzoekschrift tot medische regularisatie dat werd ingediend dd. 28 december 2011.

Natuurlijk moet de verwerende partij niet elk detail van de ziekte vermelden (Cf. II 1), maar de naam van de ingeroepen ziekte en de reden waarom deze precieze ziekte niet aanvaardbaar zou zijn, is toch wel met (sic) minimum minimorum.

Bovendien is de bestreden beslissing een standaard motivering en toont deze geenszins aan dat er rekening gehouden werd met de specifieke elementen van verzoekende partij zelf. Er kan in de beslissing geen enkele materiële of formele motivering teruggevonden worden waarin zou blijken dat dit wel het geval zou zijn.

Hoe kan de verzoekende partij met zekerheid weten dat bovenstaande beslissing handelt over haar aandoeningen?

Er wordt door de verwerende partij op geen enkele manier uiteengezet op welke feiten de thans bestreden beslissing genomen werd.

De verwerende partij hanteert echter een standaardmotivering om een medisch verzoekschrift onontvankelijk te verklaren.

De verwerende partij toont in haar beslissing en in het medisch advies op geen enkele manier aan over welke ziekte het handelt en waarom de ziekte van de verzoekende partij geen direct gevaar voor het leven zou betekenen.

Het gaat om een standaardmotivering waarin de verwerende partij stelt:

“de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. »

Nergens in de beslissing valt te lezen over welke ‘ziekte’ het gaat. Hoe kan de verzoekende partij dan überhaupt weten of het wel over haar ziekte gaat?

De verwerende partij heeft (sic) daarenboven geen enkele motivering waarom de ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Op geen enkele manier wordt er door de verwerende partij gemotiveerd, en zeker al niet formeel gemotiveerd, waarom de ingeroepen ziekte van de verzoekende partij niet levensbedreigend zou zijn.

Omwille van bovenstaande redenen heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden. »

De formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat dit vaststelt, dateert van 14 mei 2012 en wordt bijgevoegd. Verder wordt gemotiveerd dat uit de standaard medische getuigschriften van 16 april 2012, 9 januari 2012 en 1 juni 2011 blijkt dat de aangehaalde psychische problematiek niet van aard is een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene.

Het komt niet aan de Raad toe om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de verslagen opnieuw te gaan beoordelen. De Raad dient na te gaan of de ambtenaar-geneesheer in zijn advies rekening heeft gehouden met de voorgelegde medische attesten en of hij dit ook betrokken heeft in zijn advies. Dit blijkt duidelijk het geval, vermits de ambtenaar-geneesheer expliciet verwijst naar de attesten van 16 april 2012, 9 januari 2012 en 1 juni 2011.

Waar verzoekster inroept dat de bestreden beslissing en het medisch advies enkel handelen over “de ziekte” en er met geen woord wordt gerept over de aandoeningen zoals verwoord in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 28 december 2011, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de aanvragen van 16 januari 2012 en 2 mei 2012, zodat het evident is dat de bestreden beslissing en het medisch advies niet ingaan op aandoeningen die in een daaraan voorafgaande aanvraag werden aangehaald.

Waar verzoekster herhaaldelijk stelt dat het aanhalen van de naam van de ziekte een *minimum minimorum* is en dat er op geen enkele manier is aangegeven in de beslissing of in het advies over welke ziekte het gaat, stelt de Raad vast dat *in casu* het advies van de ambtenaar-geneesheer wel de ziekte preciseerd als “de aangehaalde psychische problematiek” en duidelijk verwijst naar de drie standaard medische getuigschriften. Uit die medische getuigschriften die gevoegd werden bij de betrokken aanvragen blijkt inderdaad dat deze allen betrekking hebben op de psychische problematiek van verzoekster. Verzoekster kan bijgevolg niet gevolgd worden waar zij stelt dat op geen enkele manier is aangegeven over welke ziekte het gaat.

Verzoekster voert aan dat nergens wordt gemotiveerd waarom deze ziekte niet aanvaardbaar zou zijn. Nochtans lezen we in het medisch advies van de arts-adviseur dat naar zijn oordeel het dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer ver gevorderd stadium van de ziekte. Hij vervolgt dat aangezien de ziekte niet direct bedreigend is voor het leven van betrokkene, deze kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing verwijst naar dit advies. Bijgevolg kan niet gesteld worden dat er geen motivering is voorzien waarom de ziekte niet aanvaardbaar zou zijn.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing geenszins aantoont dat er rekening werd gehouden met de specifieke elementen van haarzelf of uiteenzet op welke feiten de bestreden beslissing werd genomen en dat zelfs geen zekerheid zou bestaan over het feit dat de bestreden beslissing handelt over haar aandoeningen of haar ziekte. Nochtans werd in het advies van de arts-adviseur, zoals reeds eerder gesteld, expliciet verwezen naar de door verzoekster bij haar aanvragen gevoegde standaard medische getuigschriften, met verwijzing naar de exacte data van de getuigschriften en met verwijzing naar de psychische problematiek van verzoekster. De bestreden beslissing verwijst naar dit advies zodat verzoekster niet kan bijgetreden worden in deze stellingen.

Waar verzoekster twee maal aanvoert dat niet is gemotiveerd waarom de ziekte van verzoekster geen direct gevaar voor het leven zou betekenen, stelt de Raad vast dat in het standaard medisch attest van 16 april 2012 door psychiater T. H. wordt aangegeven dat indien de behandeling wordt stopgezet, zelfmoord een mogelijke complicatie en gevolg is. Echter dient vastgesteld te worden dat de ambtenaar-geneesheer geen enkel onderzoek heeft verricht naar de mogelijkheid van een verdere behandeling in het land van herkomst, doch zich enkel beperkt tot de motivering dat uit de standaard medische getuigschriften blijkt dat de aangehaalde psychische problematiek niet van aard is een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene. De Raad is van oordeel dat de vaststelling dat er geen directe levensbedreiging zou blijken uit de voorgelegde medische attesten, zonder dat er ook maar enig onderzoek werd verricht naar de mogelijkheid om de behandeling in het land van herkomst verder te zetten, in strijd is met de voorgelegde attesten opgesteld door een specialist. Niettegenstaande de ambtenaar-geneesheer een afwijkende mening kan hebben van hetgeen vooropgesteld staat in de aangebrachte medische stukken, dient dan minstens uit de stukken van het administratief dossier te blijken wat de ambtenaar-geneesheer er toe brengt te poneren dat de psychische problematiek niet van die aard is een directe levensbedreiging in te houden. Zulks zou bv. kunnen blijken uit een onderzoek van de betrokkene door de ambtenaar-geneesheer. *In casu* blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier waarom de ambtenaar-geneesheer het advies van de specialist niet bijtreedt. In die zin kan verzoekster worden gevolgd waar zij aangeeft dat de beslissing die gebaseerd is op het advies van de ambtenaar-geneesheer niet afdoende gemotiveerd is. De ambtenaar-geneesheer had *in casu* minstens moet motiveren waarom hij van oordeel is dat de ziekte niet levensbedreigend is temeer wordt aangegeven dat zelfmoord een mogelijk gevolg is van de stopzetting van de behandeling en er geen enkel onderzoek werd gedaan naar de mogelijke behandeling in het land van herkomst.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen zij niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 16 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU